

Arrest

nr. 117 193 van 20 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 mei 2013 "*houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering*" (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die *loco* advocaat H. VAN DEN BERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, werd op 14 mei 2013 aangetroffen op het grondgebied van het Rijk.

Op 15 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding jegens de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot inreisverbod en beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. Dit zijn de bestreden beslissingen, die aan de verzoeker werden betekend op 15 mei 2013.

De bestreden beslissingen zijn als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie (V. G. ,Attaché)(1) (2)

de persoon die verklaart zich H(...) H(...) te noemen, geboren op (...), en welke verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben (4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Reden van de beslissing:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

X In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

Reden van de beslissing:

Gezien betrokkene geen officieel adres in België heeft bestaat het risico op onderduiken, reden waarom geen enkel uitstel om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan en de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar.”

Op 16 mei 2013 dient de verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Verzoekers asielpcedure wordt definitief afgesloten met 's Raads arrest nr. 106.363 van 4 juli 2013 waarbij aan de verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat, in zoverre het de bedoeling zou zijn van de verzoeker om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet) tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3.2 De verweerder zet in de nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid uiteen met betrekking tot de bestreden beslissingen. De verweerder betoogt dat hij met betrekking tot deze beslissing, die is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt zodat hij na een eventuele vernietiging niet anders kan dan aan de verzoeker opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

In de mate dat deze exceptie ook betrekking zou hebben op het in toepassing van artikel 74/11 opgelegde inreisverbod, dient de exceptie te worden verworpen. De verweerder vertrekt immers enkel vanuit de premisse van een gebonden bevoegdheid bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Deze argumentatie is vreemd aan het opgelegde inreisverbod in toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Overigens blijkt uit deze laatst genoemde bepaling dat er hoegenaamd geen sprake kan zijn van een strikt gebonden bevoegdheid bij het opleggen van een inreisverbod aangezien de verweerder steeds de mogelijkheid heeft om op grond van humanitaire overwegingen af te zien van het opleggen van een inreisverbod.

Aangezien, zoals hierna zal blijken, het onderhavig beroep geen aanleiding geeft tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, en de verweerder zelf aangeeft dat geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven wanneer dit een schending zou impliceren van de hogere rechtsnormen terwijl de verzoeker tegen dit bevel een schending aanvoert van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), wordt deze exceptie verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Hij verschafft de volgende toelichting:

"11.1.1. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd door de verwerende partij gebaseerd op de volgende reden:

"De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument. Betrokkenen heeft geen officiële verblijfplaats in België."

11.1.2. Indien verzoekende partij de thans bestreden beslissing niet zou aanvechten, zou het bevel om het grondgebied te verlaten onverminderd definitief worden zonder dat verzoekende partij nog een rechtsmiddel kan opwerpen om haar uitwijzing tegen te gaan.

Verzoekende partij weet immers momenteel niet waarheen de Belgische autoriteiten haar zullen uitwijzen en op welke manier dit zou gebeuren. Dit alleen al zorgt ervoor dat de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen onmogelijk een daadwerkelijk beroep kan worden genoemd.

Om eventueel in de toekomst nog een rechtsmiddel te hebben om dit tegen te gaan heeft verzoekende partij er echter toch voor geopteerd om de thans bestreden beslissing aan te vechten.

Ter zake wenst verzoekende partij dan ook te verwijzen naar een recent arrest van het Europees Hof dd. 2 oktober 2012 (verzoeknummer: 33210/11). Dit betrof de situatie waarin een Afghaanse familie op het moment van haar asielaanvraag tevens onmiddellijk een teruggedrijvingsbevel betekend kreeg. Op het moment dat de asielaanvraag negatief werd afgesloten door Uw Raad besliste de verwerende partij om betrokkenen naar Rusland terug te drijven. Verwerende partij was van mening dat dergelijke teruggedrijving artikel 3 EVRM niet schond en dat betrokkenen, indien zij van oordeel waren dat dit wel het geval was, beroep hadden moeten indienen tegen dit teruggedrijvingsbevel.

Het Europees Hof oordeelde echter anders: "Or, la Cour n'aperçoit pas quels arguments spécifiques les requérants auraient pu invoquer pour éviter un retour en Afghanistan via la Russie" (cf. randnummer 96)
EN

"Du fait que les requérants, en déposant une demande d'asile, avaient saisi les instances d'asile de l'examen de leurs craintes liées à un retour en Afghanistan, la Cour se doit de vérifier s'ils ont disposé dans ce cadre d'un recours remplissant les exigences de l'article 13 et les prémunissant contre un refoulement arbitraire, même indirect, vers l'Afghanistan." (randnummer 99)

Hoewel de situatie in casu niet identiek is, is ze wel degelijk vergelijkbaar.

Verwerende partij kan zich echter tevens op dit bevel beroepen om verzoekende partij gedwongen uit te wijzen.

Hoe een dergelijke gedwongen uitwijzing zal plaatsvinden en of dit wel degelijk naar Afghanistan zal zijn (het enige land wat in het kader van de huidige asielprocedure op schendingen van artikel 3 EVRM zal worden onderzocht) is verzoekende partij nog niet duidelijk.

Op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, heeft de verzoekende partij geen enkel middel meer om Uw Raad hieromtrent te vatten teneinde een eventuele schending van artikel 3 EVRM te voorkomen. Dit is niet ernstig. Het is dan ook deze praktijk die het EHRM au fond afwijst.

Mutatis mutandis meent verzoekende partij dan ook dat, in de mate dat het thans bestreden bevel een gedwongen uitwijzing toelaat op vooralsnog onbekende wijze, die dan later niet meer aanvechtbaar zal zijn, artikel 13 EVRM schendt.

Uw Raad is misschien de mening toegedaan dat verzoekende partij de schending van artikel 3 EVRM niet genoeg concretiseert. Hoe kan verzoekende partij echter deze concretiseren wanneer de bestemming van de gedwongen terugkeer nog onbekend is?

Het probleem is nu net dat, wanneer de bestemming wel concreet is en verzoekende partij wel haar grief in de zin van artikel 3 EVRM zou kunnen concretiseren, dit bevel reeds definitief zou kunnen zijn en dus legitimatie voor deze schending zou vormen, zonder dat verzoekende partij nog enig rechtsmiddel voorhanden heeft.

Verzoekende partij meent dan ook dat dit bevel om deze reden vernietigd dient te worden. Ofwel brengt de wetgever zijn wetgeving in lijn met artikel 13 EVRM, ofwel kan een dergelijk bevel pas verzoenbaar worden geacht met artikel 13 EVRM wanneer alle modaliteiten omtrent de gedwongen uitwijzing bekend zijn, ofwel stelt verwerende partij expliciet in haar bevel dat dit geen titel kan vormen tot een gedwongen uitwijzing.

11.1.3. Wat betreft het aan te tonen van belang, geldt in vreemdelingenzaken de rechtspraak inzake een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten. Wanneer vroeger reeds een bevel betekend geweest is, kan tegen een later bevel vaak geen beroep ingesteld worden wegens gebrek aan belang (RvV 10255). Hetzelfde geldt wanneer een bestuur (meestal de DVZ) een beslissing neemt in het kader van een gebonden bevoegdheid. Een eventuele vernietiging van zo'n beslissing kan dus geen voordeel opleveren aangezien het bestuur niets anders vermag dan opnieuw dezelfde beslissing te nemen. (RvV 8 oktober 2007, nr. 2.383; RvV 19 oktober 2007, nr. 2.781 ; RvV 21 oktober 2007, nrs. 2.851 en 2.852; RvV 12 november 2007, nr. 3.579; RvV 20 november 2007, nrs. 3.815 en 3.817; RvV 8 april 2008, nr. 9.592; RvV 16 april 2008, nrs. 10.056 en 10.065; RvV 22 april 2008, nr. 10.282; RvV 3 juli 2008, nrs 13.638, 13.656 en 13.659).

Tevergeefs zou de verwerende partij opwerpen dat zij de bestreden beslissing nam in het kader van een gebonden bevoegdheid en dat verzoekende partij, ingevolge de hierboven geciteerde rechtspraak van Uw Raad, het nodige belang zou ontberen bij huidig verhaal.

Uw Raad stelde immers: ondanks de gebonden bevoegdheid waarover een bestuur beschikt, kan de verzoekende partij toch een belang hebben bij het bestrijden van een rechtshandeling indien aan deze rechtshandeling een onwettigheid kleeft of wanneer zij het internationaal verdragsrecht schendt (RvV 21 april 2008, nr. 10.251).

Artikel 13 EVRM is uiteraard internationaal verdragsrecht en dus kan verwerende partij niet stellen dat verzoekende partij geen belang zou hebben bij onderhavig verhaal.

Er wordt dan ook met aandrang verzocht het bevel om het grondgebied te verlaten niet definitief te maken en deze te schorsen en nietig te verklaren.

H.1.4. Daarnaast bevindt verzoekende partij zich thans in de asielprocedure (asielaanvraag dd. 16.05.2013). Verwerende partij dient toch minstens de asielprocedure af te wachten, vooraleer een bevel om het grondgebied te verlaten definitief kan worden."

Dienaangaande merkt de Raad op dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden die in het EVRM zijn vermeld, werden geschonden, het recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie. De verzoeker maakt evenwel, zoals hierna zal blijken, niet aannemelijk dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat één van de in het EVRM bepaalde rechten of vrijheden wordt geschonden en hij dus nood heeft aan een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals bedoeld

in artikel 13 van het EVRM. Er blijkt derhalve niet dat verzoeker dienstig naar artikel 13 van het EVRM kan verwijzen (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451).

Overigens dient er op te worden gewezen dat verzoekers kritiek in het kader van artikel 13 van het EVRM dat hij op het moment dat hij het bevel krijgt, niet weet waarheen en op welke wijze hij uitgewezen zal worden en dat hij, wanneer hij het wel zal weten, hiertegen geen enkel middel meer zal kunnen inbrengen, een wetskritiek uit waarvoor de Raad niet bevoegd is.

Louter ten overvloede kan de Raad nog opmerken dat de verzoeker de mogelijkheid had en ook te baat heeft genomen om bij de Raad een beroep in te stellen tegen de bestreden beslissingen en de daaropvolgende beslissing inzake zijn navolgende asielaanvraag. Bijgevolg kan hij niet worden gevolgd in zijn standpunt dat hij niet beschikte over een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Er moet tevens op worden gewezen dat de verzoeker, door uiteen te zetten dat hij van oordeel is dat hij over geen of over onvoldoende rechtsmiddelen beschikt om een toekomstige "uitwijzing" tegen te gaan, hoe dan ook niet aantoont dat de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing een substantiële op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm heeft miskend of zich schuldig heeft gemaakt aan machtoverschrijding of machtsafwending. Ook door een toelichting te geven over het belang dat hij al dan niet zou hebben bij een beroepsprocedure toont hij niet aan dat de in voorliggende zaak bestreden beslissing onwettig is of het gevolg is van een kennelijk onredelijke beoordeling.

De Raad wijst er op dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Waar de verzoeker betoogt dat er geen zekerheid bestaat omtrent het land waarnaar hij zal worden gerepatriëerd, meent de Raad dat de verzoeker niet aantoont en dat ook uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat er redenen zijn om aan te nemen dat de verweerder hem wenst te repatriëren naar een land waarvan hij de nationaliteit niet heeft. Met dergelijk vaag betoog brengt de verzoeker geen enkel concreet gegeven bij waaruit zou kunnen blijken dat hij in zijn land van herkomst, Afghanistan, dan wel elders, dreigt te worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen.

De verzoeker zet uiteen dat hij de bestreden beslissing heeft aangevochten omdat het hem niet duidelijk is naar welk land de verweerder hem zal terugsturen, maar hiermee toont hij niet aan dat de bestreden beslissing er *in casu* toe leidt dat hij een reëel risico loopt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er worden verder ook geen stukken aangebracht waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker in zijn land van herkomst of elders dreigt te worden onderworpen aan handelingen die verboden zijn door artikel 3 van het EVRM.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat het in principe aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich al evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad stelt in voorliggend geval vast dat de verzoeker volledig in gebreke blijft om met concrete en op zijn persoonlijke situatie betrokken elementen of bewijzen aan te tonen op welke manier de bestreden verwijderingsbeslissing een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. De Raad ziet niet in waarom de verzoeker geen argumenten zou kunnen bijbrengen die aannemelijk kunnen maken dat hij, bijvoorbeeld en bij uitstek in zijn land van herkomst, dreigt te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

De eerder rechtstheoretische beschouwingen van verzoeker laten bijgevolg niet toe te concluderen dat de verweerder bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, artikel 3 van het EVRM heeft geschonden.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De verzoeker merkt tot slot nog op dat hij "thans" in de asielprocedure zit nu hij op 16 mei 2013 een asielaanvraag indiende. Hij meent dat het bestreden bevel daarom niet "definitief" kan worden en dat de asielprocedure moet worden afgewacht. Daargelaten de vaststelling dat de verzoeker deze kritiek niet in verband brengt met de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en hij evenmin enige andere rechtsregel aanduidt die hij hierdoor geschonden acht, merkt de Raad op dat de wettigheid van het bestreden bevel moet worden beoordeeld op het moment dat deze beslissing wordt genomen. Nu op 15 mei 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd en de verzoeker pas later, vanuit detentie, op 16 mei 2013 een asielaanvraag indiende, kan de verzoeker onmogelijk voorhouden dat de verweerder bij het treffen van dit bevel een asielprocedure diende af te wachten waar op dat moment nog helemaal geen sprake van was. Het argument van de verzoeker dat het bevel "niet definitief kan worden" lijkt bovendien de tenuitvoerlegging van dit bevel te viseren, en niet de wettigheid ervan. Verzoekers betoog kan dan ook niet tot de nietigverklaring van het bestreden bevel leiden.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2 In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten).

De verzoeker zet het volgende uiteen:

"[...] Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

[...] Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

"Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

[...] Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde.

Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

[...] Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

2.4 De Raad stelt vooreerst vast dat het tweede middel enkel gericht is tegen de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en niet tegen het daarvan te onderscheiden inreisverbod.

De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die volgens de verzoeker werd genomen met miskenning van de hoorplicht, vloeit voort uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Zij betreft de louter feitelijke vaststelling dat de verzoeker niet over de vereiste documenten beschikt die hem toelaten op het grondgebied te verblijven. Het bevel om het grondgebied te verlaten is derhalve niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in vornoemd beginsel van behoorlijk bestuur (cf. RvS 6 mei 2009, nr. 193.074; RvS 23 november 2009, nr. 198.143; RvS 30 november 2009, nr. 198.379). De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur is niet van toepassing wanneer het de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

De verzoeker kan zich te dezen dan ook niet dienstig beroepen op een schending van de hoorplicht.

Zoals de verzoeker zelf aangeeft, legt artikel 41 van het Handvest van de grondrechten normen op die dienen te worden gerespecteerd “door de instellingen, organen en instanties van de Unie”. In zoverre de verzoeker voorts aangeeft dat de hoorplicht zoals opgenomen in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, ook moet worden beschouwd als een algemeen rechtsbeginsel, stelt de Raad vast dat de verzoeker niet aantoonbaar dat dit algemeen rechtsbeginsel dan onverkort geldt.

In dit verband moet worden geduïd dat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten, dat volgens de verzoeker een veruitwendiging is van dit algemeen rechtsbeginsel, ook uitdrukkelijk is voorzien dat de hoorplicht enkel van toepassing is indien jegens een rechtsonderhorige een nadelige individuele maatregel wordt genomen. De verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat de vaststelling dat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten en hem bevolen wordt het land te verlaten een voor hem nadelige maatregel is. Deze beslissing heeft immers niet tot gevolg dat de verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen.

Ook uit het feit dat artikel 74/18 van de vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling een schriftelijke of een mondelinge vertaling van de belangrijkste elementen van de beslissing tot verwijdering die gepaard gaat met een inreisverbod kan vragen, kan niet worden afgeleid dat deze vreemdeling voorafgaand aan het nemen van deze beslissing moet worden gehoord.

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39)

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker specifieke omstandigheden had

kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de verweerder zouden kunnen doen afzien van het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoeker zich in zijn betoog ter ondersteuning van het middel beperkt tot het theoretisch aanhalen dat het hoorrecht inzake het bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl hij nergens aangeeft welke informatie hij aan de gemachtigde van de staatssecretaris had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake dit bevel een andere afloop had kunnen hebben. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoeker, kan de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dan ook niet tot de vernietiging van het bestreden bevel leiden.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3 In het derde middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële alsook de formele motiveringsplicht, van artikel 2 *juncto* artikel 3, eerste lid, 9° van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. De verzoeker geeft uitdrukkelijk aan dat dit middel gericht is op de beslissing houdende het inreisverbod.

De verzoeker betoogt als volgt:

“[...] De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn

(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst. Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

[...] In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt, omdat zij ten onrechte stelt dat het weinig waarschijnlijk is dat zij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd werd.

[...] De thans bestreden beslissing houdt tevens een bijzonder ernstige maatregel in, waarvan de impact op het leven van verzoekende partij moeilijk kan overschat worden.

Een dergelijke bestreden beslissing, die kennelijk afbreuk doet aan meerdere beginselen, wettelijke bepalingen en grondrechten, mag minstens verwacht worden in een deugdelijke en grondige motivering te voorzien.

Dit is in casu niet het geval.

De bestreden beslissing wordt geenszins ondersteund door feitelijke en juridisch draagkrachtige motieven, kwam onzorgvuldig en onredelijk tot stand, en schendt het rechtszekerheidsbeginsel.

[...] Bovendien vormt artikel 3, 9° van de Vreemdelingenwet geen bepaling ‘krachtens’ dewelke een in reisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Deze wetsbepaling voorziet enkel omstandigheden waarin de met grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, o.m. (9°) wanneer een onderdaan van een derde land het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort, noch opgeheven is.

Hiermee verduidelijkt verzoekende partij geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijk ernstige impact meent te moeten nemen.

De verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is verkeerd.

De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat 'voor het vrijwillige vertrek geen enkel termijn is toegestaan'. Waarom direct gekozen wordt voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt.

Omtrent het inreisverbod dient dan - strikt genomen - eigenlijk een schending van de formele motiveringsplicht te worden aangenomen.

Ter zake wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar een recent arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012.

"3.7. De Raad wijst erop dat; krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.)

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat" (overweging 6), dat men rekening houdt met rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.' (Parl.St, Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker, hoewel de verzoeker tijdens zijn verhoor door de politie van Brussel aangaf dat hij in België was omwille van het bijwonen van het huwelijk van een neef alsook dat hij in Bockstael logeerde bij zijn neven. Dit verhoor is gehecht aan het PV nr. (...) waar in de bestreden beslissing naar wordt verwezen en bevindt zich in het administratief dossier.

3.8. Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd."

Uw Raad was mening dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld om het maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.

[...] Het is tevens onzorgvuldig en niet redelijk dat verwerende partij zonder enig onderzoek/motivering verzoekende partij onderwerpt aan een inreisverbod van een maximale termijn van drie jaar.

[...] De gehele thans bestreden beslissing is onherroepelijk gevestigd."

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht stelt de Raad vast dat de verweerder heeft gemotiveerd dat de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod is genomen met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en op basis van de vaststelling dat aan de verzoeker geen termijn werd toegestaan om vrijwillig gevolg te geven aan het hem ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat de verzoeker geen dergelijke termijn werd toegekend, wordt door verweerder verantwoord door erop te wijzen dat het risico bestaat dat verzoeker zal onderduiken aangezien hij geen officieel adres heeft in België. Aldus bevat het bestreden inreisverbod de nodige feitelijke en juridische motieven die aan deze beslissing ten grondslag liggen. De opgegeven motieven zijn pertinent, zij hebben immers duidelijk betrekking op het opgelegde inreisverbod.

Waar verzoeker stelt dat niet nader is gemotiveerd waarom geopteerd wordt voor het maximale inreisverbod van drie jaar, wijst de Raad er op dat het aan de verzoeker toekomt om aan te tonen dat de opgegeven motieven niet draagkrachtig zijn ten aanzien van het opgelegde inreisverbod. Het is dan ook aan de verzoeker om met concrete elementen, die zijn persoonlijke toestand betreffen, aan te duiden

dat de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen niet volstaan om deze beslissing te dragen. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de verzoeker hiertoe volkomen in gebreke blijft. Hij brengt geen enkel element aan dat de Raad zou kunnen overtuigen dat het risico op onderduiken en het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek in zijn geval niet kan volstaan om een inreisverbod van drie jaar te verantwoorden. De verzoeker beperkt zich tot een theoretisch betoog, doch hiermee toont hij *in casu* geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

Het gegeven dat de Raad in een ander dossier overging tot de nietigverklaring van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod op basis van de vaststelling dat de materiële motiveringsplicht werd miskend, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Er dient daarenboven te worden benadrukt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de verzoeker niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hem geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, merkt de Raad op dat hij in dit kader niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoeker meent dat de verweerder ten onrechte stelt dat het weinig waarschijnlijk is dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, doch zijn kritiek mist feitelijke grondslag. Bij het opleggen van het bestreden inreisverbod – en overigens al evenmin bij de overige in de bijlage 13septies vervatte beslissingen - heeft de verweerder immers geenszins gemotiveerd dat het weinig waarschijnlijk is dat de verzoeker gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt wel vermeld dat er een risico is op onderduiken aangezien de verzoeker geen officieel adres heeft in België. De verzoeker betwist deze vaststellingen niet en hij toont evenmin aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn om hem op deze gronden een inreisverbod op te leggen. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij eigenlijk te kennen geeft niet akkoord te gaan met het feit dat hem een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd. Hij maakt echter niet aannemelijk dat er specifieke redenen waren om een kortere termijn te voorzien. Hij beperkt zich tot de loutere bewering dat deze maatregel een zware impact heeft, doch verstrekt hieromtrent geen enkele verdere toelichting.

Op basis van de vaststelling dat verzoeker geen termijn werd toegestaan om vrijwillig het grondgebied te verlaten en in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, kan (moet) de verweerder een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod nemen. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet *in casu* verkeerd is.

Het gegeven dat verweerder in de bestreden beslissingen een *in casu* niet ter zake dienende verwijzing opnam naar artikel 3, eerste lid, 9° van de vreemdelingenwet laat evenmin toe te concluderen dat de determinerende motieven waarop deze beslissingen zijn gegrond, niet zijn gebaseerd op een correcte feitenvinding of dat zij zijn genomen op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is dan ook niet aangetoond.

De aangevoerde schending van artikel 2 *juncto* artikel 3, eerste lid, 9° van de vreemdelingenwet is daarnaast gericht tegen een overtollige bepaling in de bestreden beslissingen en kan derhalve niet tot de vernietiging van deze beslissingen leiden.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die het bestreden inreisverbod onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel dat de verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding

(RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het derde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE